

Hoofdstuk 1

‘Neeeee!’ Ik jammerde in mijn beste Duits en in steekwoorden om hulp. Mijn stem galmde door de kamer

Ik keek naar Michael. Hij hapte naar adem. Zijn handen lagen onbeweeglijk naast zijn naakte lichaam terwijl er een straaltje bloed uit zijn borstkas naar zijn onderbuik liep. In paniek sprong ik uit bed en belde meteen de hulpdiensten. Als een haas nam ik een washandje en handdoek uit de badkamer en ging naast hem op bed zitten. Ik veegde het bloed weg, dat zich over zijn borstkas verspreidde en drukte de handdoek voorzichtig tegen de wond. Hij ademde zwaar.

‘Mi... Michael!’

Zijn ogen waren gesloten en zijn borstkas ging lichtjes op en neer. Gelukkig hoorde ik hem zacht ademen.

Vanuit de verte klonk de sirene. Zo snel ik kon, holde ik naar beneden en opende de voordeur. Drie ambulancemedewerkers, twee mannen en een vrouw, stapten met grote passen naar binnen.

Voor iemand iets kon vragen, wees ik naar de trap. Met tranen in de ogen liep ik achter hen aan. Een man met donkere haren gaf instructies. De jongste dekte de wond af. Mijn lichaam schokte. Ik kon het amper stilhouden. Ze dienden hem meteen zuurstof toe, prikten een infuus in zijn arm en legden hem op een draagberrie. Niet panikeren. Ze zijn er snel bij, vertelde mijn innerlijke stem. Het rillen van mijn lichaam wilde niet stoppen. Iemand greep me bij mijn arm. Ik schrok op en zag dat het de vrouw was. ‘Gaat het, juffrouw?’

Pas dan hoorde ik gehaaste voetstappen de trap aflopen.

‘Mag ik mee? Mijn dochter li...ligt in d...de kamer hiernaast.’

Op dat moment hoorde ik Natasha’s slaapkamerdeur dichtgaan.

De vrouw bewoog haar lippen, maar ik begreep nauwelijks wat ze zei. Pas toen ze mij naar beneden begeleidde en me een jas aanreikte, besefte ik dat ik mee mocht.

‘Ik haal uw dochter.’

Automatisch knikte ik, maar haar woorden drongen niet tot me door. Alles gebeurde in een waas.

Tijdens de weg naar het ziekenhuis hoorde ik de ambulancemedewerkers tegen Michael praten. Hij reageerde niet. Warme tranen liepen over mijn wangen. De rit duurde eindeloos. Op de achtergrond weerklonk het schot en daarna de voetstappen die haastig verder weg klonken.

Natasha keek me met grote ogen aan. ‘Mama, voel je je wel goed?’

Verward knipperde ik met mijn ogen en draaide mijn gezicht naar haar toe. Dat mijn dochter op veertienjarige leeftijd al zoiets vreselijks moest meemaken, maakte me intens verdrietig. Ze kende Michael nog maar kort. Toch had ze al zo’n fijne band met hem. Papa Michael noemde ze hem. Een uitdrukking die totaal niet bij haar puberteit paste, maar ze was zo lief. ‘Ik weet het niet.’

Plotseling hield de ambulance halt. De deuren vlogen open. De ambulancemedewerkers legden Michael op een grotere brancard en reden hem zo snel ze konden het ziekenhuis in. Mijn borstkas deed pijn en ik kreeg moeite met ademen.

‘Gaat het?’ vroeg de vrouw.

‘J...ja, met mij is alles oké. Gaat Michael het halen?’

‘De spoedartsen gaan hem onmiddellijk behandelen. Komt u maar mee. Wilt u koffie?’

Het woordje koffie klonk als een geschenk. ‘Graag.’

‘Mama, wat gebeurt er?’

De stem van mijn dochter maakte me alert. Ze rende in mijn armen en borg haar hoofd tegen mijn borstkas. ‘Alles komt goed.’ Uit de kern van mijn ziel hoopte ik dat dat waar was.

De vrouw nam me bij de arm en begeleidde ons naar een wachtzaal. ‘Gaat u zitten. Melk en suiker?’

‘Zwart graag.’

De vrouw knikte en boog zich naar Natasha toe. ‘Wat wil jij jongedame?’

Koffie zonder melk, alstublieft.

Natasha nam plaats in de stoel naast me en keek naar de voorbijgangers in de gang.

Mijn lichaam schokte. Koude rillingen stegen op van aan mijn voeten en gleden tot aan mijn keel. Die kneep dicht. Passanten keken me vragend aan. Gelukkig bleef de vrouw niet lang weg. Vanuit de verte kwam ze met twee plastic bekertjes naar ons toe.

‘Ziezo, hier is jullie koffie.’

De vrouw overhandigde ons onze beker. Na enkele slokjes kreeg ik het geleidelijk aan wat warmer. De pijn in mijn borstkas nam af.

‘U heet Claudine Bex, niet?’

Mijn onderlip trilde. Ik kreeg er amper een woord uit. Het enige wat lukte was ja-knikken.

‘Rustig maar, we gaan u en uw dochter onderzoeken. Daarna krijgt u begeleiding. Heeft zij iets gehoord?’

Ik schudde mijn hoofd. Mijn mond ging open en dicht maar er kwam geen geluid uit.

‘U bent in shock, juffrouw Bex.’ Ze legde haar hand op mijn schouder en toen gebeurde het. Mijn ogen liepen vol. Tranen stroomden over mijn gezicht. Het leek op een gesprongen dam. Mijn schouders schokten en mijn ademhaling werd zwaar. Het schot en de voetstappen bleven door mijn hoofd dreunen. Het scenario herhaalde zich voortdurend. Ik drukte mijn handen tegen mijn oren en wilde alles wissen, maar onophoudelijk hoorde ik dezelfde geluiden. Ik werd er gek van.

De vrouw schudde aan mijn arm. ‘Juffrouw?’

Haar stem klonk ver. Langzaam draaide ik mijn hoofd naar haar toe.

‘Komt u maar mee,’ zei ze op kalme toon.

Natasha tuurde voor zich uit en nam af en toe een slok.

‘Ik begeleid u naar een kamer. Daar kunt u tot uzelf komen. Een arts gaat u onderzoeken.’

Haar woorden klonken als in een droom. Ik hoorde ze wel, maar het leek alsof zich op de achtergrond een film afspeelde. Mijn hersenen leken vol.

‘Uw dochter gaat met mij mee. We gaan haar ook onderzoeken. Daarna brengen we haar terug bij u.’

Ik knikte, maar besepte niet echt wat ze tegen me zei. Als een robot dronk ik de rest van mijn koffie op en gooide het lege bekertje in de

vuilnisbak. Met knikkende knieën volgde ik de vrouw naar een kamer. Een verpleegkundige reikte me een schort aan.

‘Trekt u deze maar aan. Uw kleren zitten onder het bloed. Ik stop ze in een zak en breng ze naar de wasserij.’

Mijn god, zaten mijn kleren onder het bloed? Dat had ik zelfs niet gemerkt.

De vrouw hielp me in bed en verdween achter het gordijn. Op de achtergrond klonken voetstappen. Een arts kwam binnen. ‘Hoe gaat het met u, juffrouw Bex?’

Ik lag op mijn rug en beet op mijn onderlip. ‘Met mij is alles goed.’

‘Dat denk ik niet. U bent in shock. Ik raad u aan hier een nachtje te blijven. Een verpleegkundige gaat een bed bijzetten voor uw dochter. Het is belangrijk dat u rust krijgt.’

‘Hoe gaat het met Michael?’

‘De artsen zijn met hem bezig. De wond in zijn borstkas is diep. We moeten zeker zijn dat er geen vitale organen zijn geraakt.’

‘Hij is toch niet in levensgevaar?’

Met kloppende slapen wilde ik opveren, maar de arts duwde me zachtjes weer op mijn rug. ‘Daar kan ik u helaas geen antwoord op geven. Zodra ik meer weet, hoort u het van me. Het is belangrijk dat u rustig blijft.’

Met beide handen greep ik mijn laken vast en knikte. Op de achtergrond merkte ik dat het gordijn niet volledig dicht was. Twee mannen in uniform keken naar ons. De arts merkte het en draaide zich om. ‘Heren, waarmee kan ik u van dienst zijn?’

Hij vergat het gordijn dicht te schuiven. Ik spitste mijn oren en probeerde te horen wat ze zeiden. Hun lippen bewogen, maar ik begreep geen woord. Op een bepaald moment schudde de arts zijn hoofd. Even later dropen ze allen af.

Op dat moment hoorde ik het schot en daarna de voetstappen. Automatisch drukte ik mijn handen tegen mijn oren en wilde de geluiden wegduwen, maar ze bleven terugkomen. Pas dan kreeg ik een helder moment. Ik had niet gehoord dat er iemand in huis was. Mijn god, hoe was die persoon in hemelsnaam binnengekomen?